

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **H. M. D.,**

státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem
Wenzigova 5, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

k žalobě ze dne 21. 3. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018 č. j. OAM-938/ZA-ZA11-HA12-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce podal v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě v zastoupení advokátem žalobu, ve které zpochybnil dostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení, zejména ve vztahu k § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a humanitárního azylu, když kladl důraz na skutečnost, že v České republice má manželku, která je Češka a ještě studuje střední školu, dále sestru a staré rodiče, které finančně zajišťuje. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Dne 2. 5. 2018 žalobce soudu sdělil, že požaduje ústní jednání, kterého se zúčastní a současně vznesl požadavek tlumočení do vietnamštiny.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6. 4. 2018 popřel oprávněnost žaloby a zdůraznil, že bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcův další legální pobyt na území ČR, neboť pozbyl pobytové oprávnění a přeje si v ČR i nadále žít se svou rodinou a manželkou, a má zde také závazek ze své podnikatelské činnosti. Správní orgán nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil ke konkrétnímu případu žalobce adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu a své závěry postavil na aktuálních, transparentních a dohledatelných informacích. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a shromážděné důkazy hodnotil jak detailně, tak ve svém souhrnu. Své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Co se týká jeho odkazu na rodinný život v ČR, správní orgán uvedl, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich (společného) pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi, a že uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládá velmi přísně. „Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, např. tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o

dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015 č. j. 3 Azs 256/2014-27“, uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém usnesení ze dne 19. 5. 2016 č. j. 5 Azs 220/2015-35. Správní orgán pak připomíná, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt, byť by jeho cílem byla současně i realizace a další rozvíjení jeho soukromého života na území ČR, důvodem pro udělení azylu není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců. Výjimečné okolnosti, které by důvodem pro udělení doplňkové ochrany z důvodu respektování práva na soukromý život mohly být, v případě žalobce rozhodně seznat nelze. Dle ustálené judikatury soudů, žalobce má možnost využít zákonných mechanismů zákona o pobytu cizinců a je jeho povinností podrobit se jednotlivým mechanismům na získání pobytového oprávnění. Co se týká tvrzení žalobce ze žaloby ohledně šikanózního jednání vůči navrátilcům, kteří žádali o mezinárodní ochranu v zahraničí, tak správní orgán opakuje, že v oblasti zajištění bydlení ve vlasti žadatele existují různé asistenční služby, které jsou zpoplatněné v závislosti podle konkrétních požadavků. Vietnamské státní úřady řeší i otázku pracovního trhu, kdy nezaměstnaným vyplácí podporu v nezaměstnanosti a ve všech provinciích fungují státem provozované úřady práce a ve velkých městech existují také soukromé agentury. Žalobce po svém návratu do vlasti nebude osamocen, protože ve Vietnamu pobývají jeho prarodiče. Případné ekonomické problémy v zemi původu žadatele tak nelze bez dalších okolností považovat za důvodné taxativně stanovenému výčtu důvodů relevantních udělení azylu dle tohoto ustanovení. Tyto další okolnosti však v případě výše jmenovaného zjištěny nebyly. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a současně vyslovil souhlas s projednáním věci bez jednání.

4. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení, a to při pohovoru dne 14.11.2017 bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je legalizace jeho pobytu na území ČR, aby zde žadatel mohl zůstat se svými blízkými, konkrétně s manželkou, která je Češka, se kterou však uzavřel sňatek dne 6. 10. 2017 z důvodu jeho situace s pobytem v České republice. Správní orgán nespatriil důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, se zdůrazněním, že o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době, kdy měl z České republiky vycestovat a jediným důvodem je legalizace jeho dalšího pobytu. Jmenovaný v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatnění politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován K žadatelem tvrzeným ekonomickým potíží, pramenícím z jeho obavy z neexistence zázemí v zemi původu, správní orgán konstatuje, že ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána. Správní orgán konstatuje, že v případě výše jmenovaného neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Nebyly zjištěny

žádné zvláštní zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu a s ohledem na obsah zpráv o situaci v zemi původu nebyly shledány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany.

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 9. 11. 2017 v Příjímacím středisku cizinců Zastávka, ve které uvedl, že je schopen se dorozumět vietnamsky a trochu anglicky, není nijak politicky angažován, o politiku se nezajímá. Je ženatý, manželka má státní příslušnost ČR a do České republiky přiletěl v říjnu 2010 a od té doby v ČR pobýval, neboť mu byl udělen přechodný pobyt. Dne 14. 11. 2017 při pohovoru doplnil, že důvodem odjezdu z Vietnamu bylo to, že v ČR má rodinu a chtěl pokračovat ve studiu. Když mu bylo asi pět let, matka odcestovala do ČR a jeho vychovávali prarodiče. Při vycestování neměl žádné problémy. Chtěl studovat vysokou školu, informatiku, také za tím účelem přijel, ale studium nezačal a změnil si tak účel pobytu z důvodu podnikání. Nejdříve podnikal s rodiči v potravinách a v r. 2016 si otevřel obchod na elektrotechniku. V březnu 2017 podal žádost o prodloužení pobytu v ČR, v květnu 2017 obdržel výzvu k odstranění vad žádosti, a protože neumí dobře česky, předal to kamarádovi k vyřízení, ale on mu neřekl, co vše má doložit. Koncem května 2017 byla jeho žádost zamítnuta. O mezinárodní ochranu požádal na doporučení právní zástupkyně, která mu řekla, že má požádat o sloučení rodiny. V ČR má rodiče, sestru a manželku. Manželka je státní příslušnice ČR po matce, otec je vietnamský občan. Spolu chodí asi tři roky, sňatek však urychlili z důvodu jeho nastalé situace. S manželkou sdílejí společnou domácnost, žijí u jeho rodičů v rodinném domě, který patří jeho sestře, pro sebe mají v přízemí byt 3+1, o domácnost se stará převážně jeho matka. V případě návratu do Vietnamu se obává, že by přišel o rodinu, manželku a také má závazky z podnikání. Obsah výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR svědčí o tom, že žalobce měl udělen dlouhodobý pobyt naposledy z důvodu podnikání – OSVČ. Původně z důvodu studia a sloučení rodiny od 2. 3. 2008 do 30. 6. 2009 a pak již jen z důvodu podnikání. Datum ukončení dne 14. 6. 2017 z důvodu uplynutí doby. Dále ve správním spise založeny zprávy o zemi původu, a to zpráva Freedom House z ledna 2017 na téma svoboda ve světě 2017 - Vietnam, Výroční zpráva Amnesty International 2017 ze dne 22. února 2017, dále Výroční zpráva Human Rights Watch z 12. ledna 2017, Informace Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016 – údaje o zemi Vietnam.
6. U jednání obě účastnické strany setrvaly na svých procesních stanoviscích. Žalobce na podporu oprávněnosti své žaloby uvedl novou skutečnost, a to že veřejně vyjadřuje své demokratické názory proti komunistickému režimu ve Vietnamu, když spolu s kamarádem připravuje podklady nebo přímo sám zveřejňuje články a dále uvedl, že se dne 10. 6. 2018 zúčastnil demonstrace před vietnamským velvyslanectvím v Praze a z této akce předložil několik fotografií, k nimž na otázku soudu, zda je i on na fotografii, uvedl, že nikoliv, že to fotil. Téma demonstrace byl nesouhlas s komunistickým režimem, který dovolil ve Vietnamu postavit Číňanům fabriku, která do moře vypouští odpad, v důsledku čehož došlo k uhynutí ryb. Dále uvedl, že si v ČR vzal úvěr k podnikání, zastavili sestřin dům, a když bude muset odejít, nebude moci úvěr splácet a o dům přijdou. Když se vrátí do Vietnamu, nebude moci pomáhat

rodičům, kteří s ohledem na zdravotní stav péči potřebují. Jeden jeho kamarád také musel se vrátit do Vietnamu a měl pak problémy, hned na letišti jej zadrželi a vyslýchali. Vrátit se zpět do České republiky bude obtížné, neboť vyřizování žádostí v Hanoji je velmi zdoluhavé, žádostí je tisíce a během jednoho dne tak vyřídí 10 až 15 případů. Právní zástupkyně žalobce zdůraznila, že žalobce má vyživovací povinnost vůči své studující manželce, měsíčně splácí úvěr ve výši 23 000 Kč. U žalobce jsou závažné důvody pro udělení humanitárního azylu pro jeho pevně spojený život s ČR, povinností zabezpečit manželku, která studuje, zajistit péči o rodiče a navíc svou práci, řádným splácením úvěru, odváděním nemalých daní, přináší určitou hodnotu pro Českou republiku. Jeho vycestování je v rozporu se závazky ČR podle § 14b zákona o azylu a dále je naplněn i článek 8.

7. V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Podle ust. § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
9. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
10. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu* se podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

11. Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákona uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005- 46).
12. Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud v první řadě odkazuje na odstavce [7] tohoto rozhodnutí. Dále nutno zdůraznit, že sám žalobce netvrdil, že opustil Vietnam z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobce opustil Vietnam za účelem studia v ČR a sloučení rodiny, když mu byl z tohoto důvodu od 2. 3. 2008 do 30. 6. 2009 udělen dlouhodobý pobyt. Žalobce však nikdy v České republice nezahájil studium, a následně dlouhodobý pobyt byl udělován vždy jen z důvodu podnikání - OSVČ. Žalobce nijak netajil, že se i oženil z důvodu vyřešení situace s pobytem v ČR. Žalobcem výše uváděné důvody v žádném případě nelze podřadit pod důvody pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
13. Co do rozhodnutí o udělení humanitárního azylu, soud musí zdůraznit, že udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Udělení humanitárního azylu je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů, a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5Azs 105/2004-72 a ze dne 15.10.2003 č.j. 3Azs 12/2003-38). Při vyhodnocení této otázky soud dospěl k závěru, že závěry posouzení humanitárního azylu žalovaným je logické, přičemž žalovaný vycházel z dostatečných podkladů, přihlédl ke zdravotnímu stavu žalobce a jeho věku a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Dle názoru soudu žalovaný nepřekročil meze správního uvážení.

14. V souvislosti s otázkou humanitárního azylu považuje soud ještě za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.4.2004, č.j. 4 Azs 47/2004-60, z něhož mj. vyplývá, že důvody hodné zvláštního zřetele, jejichž zjištění je předpokladem pro udělení této formy azylu, nejsou v zákoně o azylu definovány. Lze přesto dovodit, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky z důvodu, že na území České republiky žije jeho rodina je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu v žádném případě nelze chápat jako institut řešící situaci cizince, který pozbyl, ať již z jakéhokoliv důvodu, legální pobyt v České republice.
15. Soud přisvědčil žalovanému i ohledně zhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany. Žalobce neměl před odjezdem z Vietnamu žádné potíže se státními orgány. V návaznosti na uvedené má soud za to, že případné nezbytné vycestování z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, čehož se žalobce v žalobě domáhá. Stejně tak nelze žalobci přisvědčit, že jeho vycestování je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a to ani vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v České republice má manželku, sestru a rodiče. Soud především zdůrazňuje, že žalovaný se touto otázkou v dostatečném rozsahu zabýval. Přesto soud považoval za nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobce na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, a tedy, zda tvrzená hrozba vážné újmy spadá pod ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Z ustálené judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle v tomto odstavci citované právní úpravy. Soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 30/2007 ze dne 26.7.2007, č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28.11.2008, 2 Azs 66/2008-52 ze dne 8. 1. 2009. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany, a to za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nelze podřadit pod splnění podmínek ustanovení o doplňkové ochraně. Nelze než uvést, že žalobce měl povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a svým chováním pozbyl toto povolení. Tuto skutečnost chce napravit pomocí zákona o azylu. Není možné, aby si žalobce ke své ochraně vybral zákon o azylu, který je specifickým zákonem, sloužícím lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni. Tento zákon v žádném případě neslouží k legalizaci pobytu. Žalobce netvrdil takové okolnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být osobou, na kterou se zákon o azylu vztahuje. S ohledem na zprávy o jeho zemi původu a na skutečnost, že žalobce nebyl ve Vietnamu nijak politicky angažován, ještě před odjezdem z Vietnamu neměl žádné problémy, pak soud neshledal důvodnou obavu před event. mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobcovo tvrzení u jednání soudu, že veřejně proklamuje své protikomunistické názory a kritizuje režim ve Vietnamu, jestliže zveřejňuje svoje články, či se dokonce zúčastnil demonstrace před vietnamským velvyslanectvím v Praze v červnu letošního roku, soud v kontextu všech

informací, které žalobce uváděl ve správním řízení, tomuto tvrzení neuvěřil. Žalobce zcela jasně v řízení o udělení mezinárodní ochrany před správním orgánem uváděl, že jej nikdy politika nezajímala, nikdy nebyl politicky angažován, teprve bezprostředně před jednáním soudu tvrdí své zveřejňované negativní postoje vůči režimu ve Vietnamu. Soud toto považuje za zcela účelové a nepřesvědčivé. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu. Kromě toho žalobce může se svou manželkou svůj rodinný život realizovat i v zemi původu.

16. A konečně správní orgán se dostatečně zabýval i situací žalobce ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 200, čj. 2 Azs 66/2008-52, kde byla řešena právní otázka, zda rodinné vztahy na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správ soud dospěl k závěru, že nikoliv. Již z uvedeného judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
17. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně situace v zemi původu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá z obsahu spisu, žalobce byl seznámen s obsahem spisu, měl možnost se ke všem důkazům vyjádřit. Žalovaný v naprosto dostatečném rozsahu své rozhodnutí odůvodnil a při svém rozhodování plně respektoval ustanovení zákona o azylu.
18. Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.
20. Státu vznikly náklady spojené s tlumočením, o nichž bylo rozhodnuto samostatným usnesením. Podle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. náklady spojené s přibráním tlumočnicka platí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava dne 20. června 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně